

7 De moeder van

Op 12 maart 2014 werd mijn aorta hartklep vervangen. Op 17 maart gaven alle relevante medische parameters een meer dan goed beeld van mijn fysieke toestand; die middag mocht ik Isala verlaten: geen beter ziekenhuis dan thuis.

Maar ja, op 19 maart meldde mijn bloeddrukmeter een zeer onregelmatige hartslag van pakweg 150. Dat was goed schrikken. Aan het begin van de middag was ik op de Eerste Hulp Cardiologie. Onderzoek wees uit dat de stroomvoorziening van mijn hart danig was verstoord; er was sprake van én boezemfibrilleren én boezemflutter. Besloten werd een cardioversie toe te passen. Die verliep uitstekend, alleen het resultaat was nul. Na enkele seconden sloeg het hart weer op hol.

Er volgde een heropname, nu op de afdeling cardiologie.

Zondag 22 maart kende een voor mij slopende morgen. Eerst vond onder narcose een echo-onderzoek plaats via de slokdarm, direct gevolgd door een nieuwe cardioversie. Toen ook die niet baatte, volgde de plaatsing van een drain. Er was een lichte ontsteking van het hartzakje geconstateerd. Door de drain werd uiteindelijk 600 cc vocht uit het hartzakje verwijderd! Opnieuw volgde een cardioversie, weer zonder resultaat. Er wordt nu gepoogd met medicijnen de noodzakelijke normalisering van de hartslag tot stand te brengen en het lijkt in de goede richting te gaan. Sinds dinsdagmiddag 24 maart ben ik weer thuis. Heerlijk!

Ik wil het nu even niet meer over mijzelf hebben. Daar is voor mij ook alle aanleiding toe. Steeds meer mensen, nu

al vele honderden, lezen mijn blogs. Ook een toenemend aantal lezers reageren daarop, soms via de website zelf, veel meer rechtstreeks per mail. Ik probeer alle reacties te beantwoorden, maar door de gebeurtenissen van de laatste dagen heb ik enige achterstand opgelopen. Dat vind ik jammer.

Eén op mijn weblog geplaatste reactie heeft me wel heel bijzonder geraakt. Ik herhaal 'm hier:

“Beste Roel, Vorig jaar het noodlottige jaar 2014, ben ik per toeval op je prachtige site gekomen. Toen heb ik je gemaild hoeveel herkenning ik daar las, hoe inspirerend en troostend de woorden voor mij waren toen ook onze zoon is overleden. Later nog ontroerende persoonlijke mail van jullie gekregen. Daardoor heb ik ook af en toe op je muzieklust gekeken. Lees de anekdotes en de bijzondere kanttekeningen. Vanavond dacht ik, misschien is er weer wat nieuws, wat moois te lezen op de Steenbergen-site. Daardoor las ik, dat je een grote operatie hebt ondergaan. Ik wil je beterschap wensen en een snel herstel, je zult ongeduldig zijn, maar toch lees ik weer hoe je een positieve draai geeft aan de gedwongen rust. Allerhartelijkste groeten, van Greetje van den Bosch, de moeder van Remco.”
Die laatste zin...!

Vaders en moeders verliezen kinderen. Ik probeer als vader te voelen hoe het moet zijn om als *moeder* een kind te verliezen... In jou als vrouw is een kind verwekt en gegroeid. Uit jou is een kind geboren. Je hebt het kind verloren. Hoeveel moeders hebben een in hun lichaam gegroeid en uit hun lichaam geboren kind verloren?

Louise, de moeder van Martijn – Tine, de moeder van Jan – Beatrix, de moeder van Friso – Greetje, de moeder van Remco.

